

Jarní Krkonoše

aneb

Krkonoše na běžkách 24.-25.3. 2005

Tato akce se nejspíš zapíše do dějin svým rychlým odjezdem, poprvé jsme totiž uspíšili odjezd s ohledem na předpověď počasí, která slibovala déšť a teplo. Oproti původnímu plánu tedy vyrážím s nevyspalým Paprem v 4:34 vstříc zasněženým Krkonošům. V 8 hodin už jsme ve Svobodě nad Úpou, kde si vybereme denní dávku smůly, protože autobusy dneska podle JZ nejezdí. Jdeme teda pěšky do Jánským Lázní. Který jsou docela pěkný a odkud jedeme v rámci minimalizace časových ztrát kabinovou lanovkou za 80 Kč/osoba na vrchol Černé hory. V 9h jsme na vršku, mažeme sebe i lyže a vyrážíme na krkonošské pláň. První sjezd je trochu těžkopádný, střídá se zmrzlý a mokrý sníh, ale nějak se to zvládlo. Výhledy nejsou nikterak ostré a rozhodně ne daleké, ale je pěkně a tak si to užíváme. Projíždíme kolem Kolínské a Pražské boudy, fotíme se s Obřákem a kolem Lyžařské stoupáme na Liščí horu, kde si dáváme malou pauzu na sušenku a kochání se pohledem na skoro úplně holou Sněžku. Sjíždíme k Bufetu a dál k Výrovce. Cesta přes sedlo je vyznačena vlastně přes vrch, protože tyče v obávaném traverzu jsou prostě pod sněhem. Sjezd od kapličky k Luční je prostě skvělý, sníh s vodou jen lítá od lyží. Na Luční konečně jíme a pijeme vodu přímo z jezírka – snad nedostanem srajdu. Dál jdeme konečně po normální stopě a ne po tom měkkém humusu od roleb a pěšáků. Stopa nás vede po tyčovém značení přes Čertovu louku a po jednom hupu až pod Malý Šišák, kde se napojujeme na polský traverz (cesta Č-P přátelství). Sjezd na Špindlerovku je trochu náročnější, ale mohl by být i 100x horší. Dál stoupáme k Petrovce a přímo k Dívčím kamenům, kde posváčíme a taky s trochu porozhlédnem. Vysoké kolo s Wavelem je fakt mocný, škoda že není trochu líp vidět. Pod Mužskými kameny musíme trošku kličkovat v suťovisku a hledat si cestu, ale jinak je sněhu všude kolem dost. Traverzem Vysokého kola stoupáme až na plato Sněžných jam, kde se nám tají dech nad mocností převějí (+3m) i nad krásnou a tajemností tohoto místa. Fotíme se, je to tu fakt hustý. Přes Violík pokračujem až na rozcestí „U české budky“ a rovnou přes Labskou a Pančavskou louku míříme ke Kotli. Tuhle část si fakt vychutnávám, lyže docela drží a ty pláňe kolem jsou prostě parádní. Ještě ukecám Papra na výhled na Harrachových kamenech do Kotelních jam, kde se to snad musí urvat každou minutou. Přehoupneme se přes sedýlko mezi Kotlem a Lysou a pak už nás čeká jen opravdu nepříjemný a Paprovými pády ozdobený sjezd na Dvoračky (16:45). Tam nás čeká vytoužené pivo. Papr odmítá legendární Rezek, tak sjíždíme docela pohodovým způsobem po červené až nad Rokytnici a pak ještě kousek dál až nad Jablonec nad Jizerou (Jabloneček). Ke konci už je to spíš přenášení vůli vyhrnutým cestám, ale to k jarnímu běžkování prostě patří. Našli jsme si pěkný místo na kraji lesa a dokonce na suché trávě, uvařili si nudle a spoustu čaje a zachrápli v 8h. *(ujeli jsme cca 44km)*

Ráno v 6:30 mě probudily první kapky, tak jsme se sbalili a po silnici sešli do Jablonečku, odkud nám jel v 8h autobus do HK a dál navazoval Jeseničák do Žamberka., takže jsme byli na oběd doma. Paráda.

Sepsal Aleš